

KÖZÖSSÉG

 Lelkesítő üzenet az amelyet Pearry Testvér adott minékünk éppen akkor az Isten Igéjéből. Mennyire igaz ez hogy, “Mi határoljuk Istent és az Isteni időt; és Ő Örökkévaló, mi nem tudjuk megtenni ezt.” Tehát ma este mi valami bevezetésben vagyunk különben most, közösség van.

² Három évet vártam én egy gyülekezetért Tucsonba, de itt van ez. Igen, mi itt vagyunk—mi itt vagyunk. Így mi megköszönjük az Úrnak, Ő csak hagy benünket várva amíg mi tudjuk méltányolni ezt most.

³ Most, van egy dolog amit én akarnék mondani éppen mielőtt mi megkezdjük a közösséget, ezt, én hiszem azt hogy mi eléggé látjuk a mi napjainkban amelyben élünk, hogy kellene mi adjunk valóban (mindent) a mi egész lényünket Istennek. Minékünk—minékünk valóban kellene szolgálni az Istent. Én hiszem hogy Ő megáldott minket közvetlen válasszal a Szentírásból. Amint Pearry Testvér adta azt egy néhány pillanattal ezelőtt, hogy mi—mi vagyunk—mi vagyunk annál az időnél. Mi nem vagyunk vakok, mi—mi—mi látjuk hogy mi itt vagyunk, mi—mi megérkeztünk.

⁴ És körül tudunk nézni és látni hogyan hagyja el az emberi értelem az embereket. Hogy, mi—mi nem tudunk maradni hosszasan, mi egy egész örült létesítményben lennénk, az egész világ lenne. Látjátok? Tehát mi—mi a végső időnél vagyunk.

⁵ Most, amint Pearry Testvér végzett ott, láni ezeket a dolgokat amelyek igazak, látva ha azok igazak, azok nem hitregék. Azok nem csak valamik amelyeket mi képzelünk, ők azok a valamik amelyek adva lettek nyíltan minékünk Isten Igéje által és megnyilvánult nyilvánvalóan mielőttünk, hogy mi azt tudjuk mi itt vagyunk. Mi—mi nem tudjuk milyen hosszú ez most, mert ismét mi visszajöttünk egy órához, látjátok, mennyi az idő. De mi vagyunk . . . mi tudjuk mi—mi itt vagyunk, mi az időnél vagyunk. Vajon Isten idője, én képzelem . . .

⁶ Valaki adott egy kis elemzést egyszer azt mondta hogy ha Isten feltesz övele képest . . . ha az időt Ő kiosztaná, egy—egy ezer év csak egy nap lenne. Tehát ha egy ember él hetven évet, az csak egy néhány perc isteni idő lenne. Látjátok? Nos, azt mondta negyvenévesnek lenni, az nem volna idő, alig, szempillantás Őneki az Ő szemében. Látjátok? Látjátok, csak az az mennyire gyors, az egész dolog, ha—ha előírt idő lenne; de Őneki nincs valami idője. Tehát Ő Örökkévaló.

⁷ Azt hiszem Sára volt a múltkor . . . vagy a kicsi József a másik éjszaka, mondva nekem és Pearry Testvérnek, “Apuka, hol, mikor jött Isten a színtérre? Honnan jött Ő?” Látjátok?

“Őneki kellett lenni egy kezdetének, ugye? Nem kellett-é Őneki lennie egy indításnak?”

⁸ Én mondtam, “Nem. Bárminek van egy kezdete van egy vége is, de annak amelyiknek nincs egy kezdete nincs vége.” De, persze, ő tíz éves, az egy—egy igazi szóáradat volt őneki. Látjátok? És hogyan tudta ő megérteni azt, tudni hogy valaminek soha nem volt kezdete? Nem csak őneki, ez nekem is. Most, látjátok? Mindnyájan, látjátok, ez-ez egy nagyon nagy adag értem, hogyan kezdett valamikor.

⁹ Most mi elintézzünk valamit megfigyelni itt ami valóban szentséges.

¹⁰ Felhívott egy néhány nappal ezelőtt, egy nagyon jó Keresztény úriember hogy—az az soha nem volt, és ő megértette hogy minékünk betű szerint van közösségünk. Ők veszik azt amit ők “szellemi közösségnek” hívnak. És amely, mint *beszéd*, mondanám azt helyes, mert *közlés* az “beszélni” is jelenti, látjátok. És a testvér adta nekem ezt a Szentírásból, mondva, “Branham Testvér nem gondolod most. . .”

¹¹ Most, az az oka hogy én mondom ezt. . . Rendben van, Pearry Testvér? [Pearry Green Testvér feleli, “Persze.”—Ford.] Látjátok, az az oka hogy én mondom ezt, az hogy megértenétek mit tesztek. Ti ne tegyétek. . . ha jártok valamiben vakon, nem tudjátok hol, mit csináltok. Ti nem is tudtok valaha magabiztosak lenni ha nem tudjátok mit csináltok. De ti nektek kell érteni amit ti tesztek és miért teszitek azt.

¹² Ő mondta, “Most ha mi vesszük az Isten Igéjét, nem Istent vesszük mi?”

¹³ Én mondtam, “Pontosan, uram, ez az igazság. De mi olvassuk itt hogy ők valóban. . . Pál tanította a betű szerinti Úrvacsorát. ‘Ezt tegyétek az Én emlékezetemben,’ mondta Jézus. ‘Ahányszor veszitek ezt az Én emlékezetemben, ti így mutatjátok az Úr halálát amíg Ő eljön.’” Látjátok? Most, minékünk kell venni ezt.

¹⁴ Mi megértjük hogy Szent Pál, ki elrendelte ezt a Gyülekezetben, volt az Új Testamentumi próféta. Péter, Jakab, János, mindnyájan, ők írták (nos, Máté, Márk, Lukácsot) amit Jézus tett, mint írkokok. De Pál teszi a dolgot rendbe, ő volt az—ő volt az Új Testamentumnak a prófétája. Éppen úgy amint Mózes ment a pusztába hogy megkapja az ihletést megírni az—az öt Könyvet. . . a Biblia első öt Könyvét, nos, Pál szintén ment a sivatagba és megkapva az ihletést Istentől, helyezi az Új Testamentumi Gyülekezetet rendbe és mintakép Ez az Óval.

¹⁵ Azelőtt őnekik volt az áldozati bárányuk, amelyet Izrael tartott az emlékezetért. Ténylegesen egyszer használták, kijöve Egyiptomból. De azután ők tartották azt mint egy emlékezetet korszakon keresztül. Nos, “ha a törvény csak árnyéka a bekövetkezendő dolgoknak,” látjátok.

16 Most, én hiszem hogy a *közösség* (amit mi hívunk “közösség”—nek, most) az . . . az “Úrvacsora.”

17 Most, minekünk csak három fizikai Isteni rendeletünk van hagyva: egy közüllük a—a közösség; lábmosás; vízkeresztség. Csak az a három dolog. Az a háromnak, a tökéletessége, látjátok. És minekünk csak ez a három rendeletünk van. Mi tisztában vagyunk hogy az kibocsájtás volt Szent Pál által adva az Új Testamentumban.

18 Most, ha mi mondanánk “a közösség csak az Ige vevése lenne,” én nem hiszem hogy valakinek van joga az Úrvacsorát venni amíg ő az ő szívébe be nem vette a—az Isten Igéjét. Látjátok? Mert én fogok . . . Én fogok olvasni valamit titektek egy néhány pillanatban és ti látni fogjátok. Most, figyeljétek. Akkor, miért akkor lennénk—lennénk . . .

19 Ugyanazon az alapzaton tudjuk teljesen igazolni mi az Üdvahadsereget. Ők nem hisznek semmiféle vízkeresztségi formában, mondták, “Minekünk nem szükséges ez.” Most, ha minekünk nem szükséges a vízkeresztség, miért vagyunk mi megkeresztelkedve? Mondták, “A víz nem tud megmenteni titeket, a Vér ment meg titeket.”

20 Én megfogok egyezni azzal. Az—az helyes, a Vér ment meg titeket, nem a víz. De minekünk *muszáj* venni a vizet mint egy külső érzelmet hogy egy belső kegyelem munkája lett megcselekedve. Látjátok? Így a mi számunkra muszáj a közösség!

21 Mikor mi vettük az Urat, a mi Áldozatunkat, mi magunkba, mint egy szellemi Születést mi magunkba, és az Ó Testét, mi élünk Ó általa az Ige által, mi szintén szimbolizálnánk ezt mert ez egy parancsolat. “Térjétek meg és keresztelkedjétek meg mindnyájan a Jézus Krisztus Nevében a bűneiteknek bocsánatjára.”

22 Pál mondta, “Mert én az Úrtól vettem amit néktek előtökbe is adtam, ‘Hogy az Úr Jézus azon az éjszakán melyen elárultaték vette a kenyeret, és adta azt a tanítványoknak, és—és mondta, “Vegyétek és egyétek, ezt tegyétek az Én emlékezetemre.” Mert ahányszor veszitek ezt a kenyeret, mutassátok az Ó halálát amíg Ó eljön.” Most mi megtudtuk hogy, abban, őnekik voltak embereik kik jöttek és . . .

23 Ez a drága testvér, egy nagyon kedves testvér, ő jött és mondta, “Én soha—én soha nem vettem ezt, Branham Testvér, én nem értem mi ez.” Mondta, “Én más oldalon lettem tanítva.”

24 Én mondtam, “De emlékezz, mi meg fogjuk vallani hogy Szent Pál teszi azt rendbe a korai Keresztény Gyülekezetben. Ők mentek a gyülekezetből . . . háztól házba, kenyeret törve őszinte szívvel, és így tovább. Most,” mondtam én, “ő helyezte azt a Gyülekezetbe. Galátzia 1:8, ő mondta, ‘Ha egy angyal a mennyből jön és mond valami mást, legyen az átkozott,’

látjátok, látjátok, ugyanaz a ki újra keresztelte azokat a János keresztiségéből, a Jézus Krisztus Nevébe.”

²⁵ Látjátok, van három dolog amelyiket minekünk muszáj—három dolgot amelyiket minekünk muszáj tenni mint szimbólumokat: az Úrvacsorát; lábmosást; vízkeresztiséget. Látjátok? Van . . .

²⁶ Te mondd, “Nos a . . .” Most, az Üdvhadsereg veszi azt ebből a pontból, “A haldokló tolvaj, mikor meghalt nem volt megkeresztelkedve mégis, Jézus mondta hogy ő a Mennyben lesz.” Az pontosan az igazság. Az helyes. De, látjátok, ő—ő—ő felismerte Jézust ott abban az órában amikor meghalt. Látjátok? Csak az—csak az az alkalom volt őneki. Ő—ő egy tolvaj volt, ő elmúlt, ő kimúlt. És ő, amint ő meglátta azt a Fényt, ő felismerte Azt, “Uram, emlékezz rám!” És Jézus . . . Az igaz volt.

²⁷ De te és én kik tudjuk hogy minekünk meg kellene keresztelkedni, és visszautasítsuk hogy megtegyük azt, akkor az fog lenni közted és Isten között. Ugyanaz a dolog a közösséggel!

²⁸ Most, mikor közösség van, ez nem csak egy dolog mondva, “Én felmegyek itt és fogok enni egy kis kenyeret, és én fogom hinni hogy egy Keresztény vagyok.” De, ha megfigyelted, a Biblia mondta, “A ki *méltatlanul* eszi vagy issza vétkezik az Úr Teste és Vére ellen.” Látjátok? Te kell élj egy életet hogy—hogy . . . az emberek előtt, hogy . . . és Isten és az emberek előtt, ami mutatja hogy te vagy—hogy te őszinte vagy.

²⁹ Most, csak még egy pillanatig. Most, az Ó Testamentumban mikor az áldozat volt megcselekedve egy—egy törvény vagy rendelet volt megcselekedve. És így a vízkeresztiség egy rendelet; így a lábmosás egy rendelet; így az Úrvacsora egy rendelet. “Áldott a ki cselekszi az Ó összes rendeletét, megtartja az Ó összes törvényét, az Ó összes parancsolatait, hogy joga legyen hogy bemehessen az Életnek Fájába.”

³⁰ Most, ebben figyeljétek most, hogy abban először, mikor volt először egy Isteni rendelet egy áldozatot hozni a gyülekezetbe, és a templomba és az oltárhoz, és kínálva a ti ajándékokat, és—és a ti bűneitekért, egy bárány áldozatot. Nos, én eltudok képzelni éppen látva valamelyik zsidó testvért jönni le az úton, tudva hogy ő vétkezett, és ő jön az oltárhoz; vagy hozva az ő hizott ökrét vagy egy tulkot, vagy akármit amilye volt őneki, vagy egy kost, bárányt, valamit. Ő hozta azt lefelé az úton éppen olyan őszintén ahogyan ő tudott jönni, ő ment ott, megtartva az Isteni rendeletet éppen olyan őszintén amint ő tudott.

³¹ Akkor ő rátette a kezeit erre, meggyónva az ő bűneit, és a pap helyezi ezt (az ő bűneit) a bárányra, és a bárány torkát elvágta, és—és akkor meghalt őerte. Ahogy ő feküdt ott, a kicsi bárány rugdalva és vérézve, az ő kezei telve vérral, és az száll őfölötte, (a kicsi bárány rugdos, haldokolva), ő megérti hogy ő vétkezett és volt valamilye meghalni az ő helyében. Ezért, ő felkínálta ennek a

báránynak halálát az ő haláláért. Látjátok, a bárány meghalt az ő helyében. Akkor az ember tette azt őszinteséggel, az ő szívének mélységével.

³² Végül, újra meg újra az ment, újra meg újra folytatódott amíg végül egy hagyománnyá vált. Az Isten parancsolata vált egy hagyománnyá az embereknek. És akkor ő lejött, “Nos, lássuk, ez *igy-és-igy* van ma, lehet jobb lesz ha lemegyünk. Igen, én jobban kínálok egy-egy tulkot.” Ő lement, “Nos, Uram, itt van az én tulkom.” Látjátok, abban nincs őszinteség, nincs semmi egyetértés azzal.

³³ Most, mi nem kívánunk olyan közösséget. Az ugyanaz a dolog amint mi jövünk az Úrnak asztalához.

³⁴ Ézsaiás 35...nem, bocsánatot kérek, Ézsaiás 60...Had vigyem vissza. Én—én—én azt hiszem Ézsaiás 28, ahol találjuk ezt. Biztos vagyok az a jó rész. Ő mondta, “Parancsra új parancs; és szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. Ragaszkodjatok ahhoz ami helyes. Dadogó ajakkal és idegen nyelven fogok szólni e néphez. És ez a Pihenés.”

³⁵ Ő mondta, “Az Úrnak összes asztalai tele vannak okádással. Kit taníthatok Tantételre? Kivel értethetem meg?” Látjátok? Gondolom az volt a helyes rész, Ézsaiás 28. “Kit taníthatok Tantételre?” Látjátok, “az asztalok.”

³⁶ Most, mi kitaláljuk ma hogy ez a nagy dolog a mit mi elintézzünk maeste megcselekedni, az Ő halálának megemlékezésében és az Ő Teste a mit mi hiszünk hogy esszük naponként, vagy éppen megkapva evés által amint a mi testvérünk prédikált minékünk. Vesszük az Isten Igéjét, mi hisszük Ezt a mi egész szívünkkel. Mi látjuk Ezt kinyilvánítva; mi látjuk Ezt adva minékünk; mi látjuk Ezt igazolva; mi érezzük Ezt a mi életünkben. És minékünk jönni kell ehhez egy mély lelkiismerettel hogy a mit cselekszünk, nem csak mert ez egy rendelet.

³⁷ Ti mentek a gyülekezetbe, és sokszor ők kiosztanak egy régi szódás sós kekszet vagy egy—egy valamit, darabokra törve, és világos kenyeret vagy—vagy valamit, és—és darabokra törve azt; és és az emberek kik cigarettáznak, isznak, mindent máskülönben, mert ők gyülekezeti tagok ők jönnek és veszik az Úrvacsorát. Nos, az szennyeség Isten előtt!

³⁸ Még az áldozatról, is mondott, “A ti szent napotok és a ti áldozatotok egy búzzé vált az Én orromban.” Mégis Ő rendelte önekik azt az áldozást. De a mód ahogyan kezelték azt, az egy búzzé vált, az Ő orrában (az Ő orrlükában), pontosan ugyanaz az áldozat a mit Ő rendelt.

³⁹ Az a mód ahogyan vesszük mi az Isten Igéjét, igen sok (úgy-nevezett) Keresztény cselekszi azt ma. Mi felállunk ide és tanítjuk ezt az Igét, és mondjuk, “Jézus Krisztus nem ugyanaz tegnap, ma, és örökké,” és tanítsuk a dolgokat amelyet Ő

ígért minekünk hogy megtiszteli, és mondjuk, “Oh, nos, az volt valamiért különben,” a mi ünnepélyes istentiszteletünk egy búzzé válik az Ő orrában. Ő nem fogja elfogadni azt, semmi esetre. Az az oka a mi hagyományunk szokásaiból!

⁴⁰ Ne hagyományból vegyétek az Úrvacsorát. Azért vegyétek mert az Isten szeretete van a szívetekben, az Isten parancsolatainak megtartásában. Látjátok, az az amiért ti veszitek azt.

⁴¹ Tehát ha ti nem veszitek őszinteségekben, az csak egy hagyomány, “Nos, a mi gyülekezetünkben van közösség minden Vasárnap, vagy minden hónapban egyszer, vagy kétszer egy évben,” és te felmégy, mondd, “Nos, ez az én időm,” és—és közösséged van, nos, ez egy bűz az Istennek! Látjátok, az csak egy hagyomány.

⁴² Éppen mint akármiben, te—teneked őszintének kell lenned. Isten akarja a te szíved mélységét. Emlékezz meg, ugyanaz az Isten a ki hozott téged ide a földre Egy a kit te szolgálsz. Látjátok?

⁴³ Ti teszitek azt mert Ő monda úgy, mert ez az Ő rendelete. Akkor mi akarunk feljönni mélységes őszinteséggel, ismerve hogy az Isten irgalmából mi meglettünk mentve. És mi—mi szeretjük Őt és érezzük az Ő Jelenlétét, és mi—mi látjuk Ezt megváltozva a mi életünket. A mi—a mi egész lényünk megváltozott. Mi—mi—mi különböző emberek vagyunk. Mi nem élünk mint ahogyan szoktunk, nem gondolkodunk mint ahogyan szoktunk.

⁴⁴ Mint a Bibliában itt, és a hely amiről beszélünk arról a—a két Könyvről amelyik Egy, az Élet Könyvről. Az első életnek a Könyve előkerül mikor ti megszülettetek, az volt a ti természetes születésetek. Látjátok? De akkor egyszer, sokkal azelőtt, volt egy kicsi Élet szem amint én megmagyaráztam néhány fiatal nőtestvérnek a háznál ezen a délutánon. Látjátok, van egy kicsi Élet szem ott fekszik amelynek ti csodálkoznátok, “Honnan jött Ez? Mi—mi azok a különös dolgok?”

⁴⁵ Én mondtam ezt, véve magamnak, mintha te jönnél mondva, “William Branham, nos, negyven évvel ezelőtt, ez a William Branham, ugyanaz ma este.” És valaki hátul ott mondaná, “William Branham, ő volt egy szemtelen gazember.” Látjátok? Mert én születtem Charles és Ella Branhamtól. Az ő természetükben én egy bűnös voltam, én a világra jöttem, egy hazugként, és a világnak minden szokásai bennem feküdtek. De lennt abban, szintén, jelen volt egy másik Természet, látjátok, eleve elrendelve, volt abban Istentől. Ugyanabban a testben, látjátok, két természet abban.

⁴⁶ Nos, én csak egyet láttam el. Ahogyan nőttem, gógicséltem mint egy gyermek, “Dád-dá.” Első dolog ti tudjátok, egy hazug lettem, minden más lettem ami egy bűnös, mert úgy voltam

felnevekedve. De lennt abban állandóan volt egy kicsi Élet szemcse.

47 Én szoktam emlékezni amint egy kisfiúként... (Remélem nem tartalak titeket túl sokáig. De tudva...) Kinnt ülve a... pataknak a—a töltésén, és én ültem ott és körülnéztem éjszaka idejében. Apa és anya, ők elmentek az ő nyugodalmukba. És az ő napjaik bűnösök voltak, nem volt Kereszténység a mi otthonunkban egyáltalán. És, óh, istenem, ivás, és mulatozások, és folytatódása; megútáltam, vettem az én—én lámpásomat és az én kutyámat és mentem az erdőbe, maradni az egész éjszakára. A téli időben vadásztam amíg a mulatozásnak vége lett, lehet amíg megvilágosodott reggeli időben. Hazajöve, nem volna vége, én lefeküdnék egy fészertetejére és aludnék várva a nappal feljönni.

48 Azután én gondolkoznék arról az időről, mikor kinnt voltam a nyáridőben, vittem a horgászbotokat és letettem azokat ha esett az eső; ledőltem ott és a hosszú horgászbotok a vízben, halásztam; az én öreg ravasz kutyám ott feküdt. Mondtam, “Nézz ide. Tudod az elmúlt télen én itt táboroztam egy éjszakán, készítettem egy tüzet pont itt mikor vártam az öreg kutyámat a fa irányában, és tüzet raktam itt. Megfagyott őt hüvelyknyire a földben. De, kicsi virág, honnan jöttél te?” Látjátok? “Nos, és honnan jöttél te? Ki jött ki ide és palántált téged? És micsoda melegházból hoztak téged ki? Vagy—vagy mit szölsz hozzá, honnan jöttél te?” Látjátok? Az a kicsi virág, én mondanám “Node, megfagyott, és minden, és én készítettem egy tüzet a tetőn itt. A fagyó elemen kívül, ott volt egy meleg eleme, összedőlve itt volt egy régi öreg szálfá amit én elégettem ott. És mégis te itt vagy, te élő vagy. Honnan jöttél te?”

49 Mi volt ez? Ott volt egy más William Branham. Látjátok? Egy kicsiny Örök Élet pontja volt ott, az—az—az Istennek a génjeiből, az Isten Igéje ami abban volt helyezve. Mindnyájan gondolhattok hasonló dolgokra. Látjátok, Az működött.

50 Akkor felnéztem a fára és gondolkoztam, “Levél, láttalak téged lehullani az elmúlt évben, és mi helyezt ismét oda vissza? Honnan jöttél te? Mi hozott tégedet ide?” Látjátok, Ez volt az Örök Élet munkálkodva a testben.

51 Most, akkor egy nap amint sétáltam, az a Hang beszélt, “Soha ne cigarettázz, ne igyál, és így tovább.” És a fiatal társak és mindnyájan öregednek. Látjátok, ott volt Valami mozogva.

52 De hirtelen felnéztem, és mondtam, “Én nem vagyok Charles és Ella Branham fia. Ott Valami hívogat.” Mint a kicsi sasom, “Én nem vagyok egy csirke. Ott van Valami fennt, túl valahol. Ó Nagy Jehova, Akárki vagy Te, nyissd fel! Én haza akarok jönni. Ott van Valami bennem hívogatva.”

53 Akkor én újjászülettem. Az a kicsi Élet ott feküdt, a víz élete ömlött Erre, és akkor Ez kezdett nőni. [Branham Testvér

pattint az ujjával háromszor—Ford.] Most, az a régi élet meg volt bocsájtva, belevetve az Isten feledésének tengerébe, soha nem emlékezik meg többet ellenemre. Látjátok? Most mi megigazulva állunk (mintha soha nem vétkeztünk) az Isten Jelenlétében.

54 Akkor amikor jövünk az Úr asztalához, minekünk kell jönni tiszteletben, szeretetből és tiszteletből, mert, “Nézzétek hol lettünk volna ha nem lettünk az Övé.” Látjátok? Nézzétek hol . . .

55 Ezért, Pál, gondolom, mondja, “Azért, amikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok.” Azaz másik szavakban, csak várva egy néhány perccel, imádkozva, magatokat vizsgáljátok meg. És ha ismertek egy testvért ott bennt, a ki majdem valami rosszat csinál, vagy valamit, és ti imádkoztatok őerte is. Látjátok? Látjátok, “egymást megvárjátok,” várjátok egy perccel, imádkozva. Ha vannak valami érzelmek köztetek vagy valami, ne—ne cselekedjétek azt—ne cselekedjétek azt, először tegyétek azt rendbe. Látjátok? Először menjétek rendbehozni azt, mert ők ide akarnak jönni éppen olyan tisztán amint mi tudunk lenni, és a mi gondolataink egymásról és Istenhez, és egymáshoz, és akkor mi jövünk testvériségbe az Úr asztala köré. Látjátok?

56 És ezt cselekedjük mi mert hálát adunk Őneki, és egymás között. Enni a kenyeret egymás között, inni a bort egymás között, mint az Ő Vérének és az Ő Húsának.

57 “Ha nem eszitek az ember Fiának Testét és nem isszátok az Ő Vérének, nincs élet bennetek.” Látjátok? Látjátok, az az a mit a Biblia mondott. Ha nem cselekszitek azt, nincs Élet. Látjátok? Akkor ti többé-kevésbé, mutassátok hogy szégyenkeztek azonosítani magatokat mint egy Keresztény, a ti életetekért a mit éltek. És akkor ez valóban a leszámolás. Akkor ha ti nem cselekszitek ezt, nincsen nektek Életetek. Ha teszitek ezt méltatlanul, bűnösök vagytok az Úrnak testétől.

58 Ugyanaz a helyzet a vízkereszttségben. Ha mi mondjuk, “Mi hiszünk Jézus Krisztusban, Ő megmentett minket a bűntől, és mi meg vagyunk keresztelve Jézus Krisztus Nevében,” nos, mi hozunk—mi hozunk szégyent Őneki, mi rossz dolgokat cselekszünk és mi—mi fogunk fizetni azért. És még valami, amikor azt cselekedjük, mi próbálunk egy dolgot vallani és mást cselekedni.

59 Az a baj mivelünk ma. [Branham Testvér tapsol az ő kezeivel együtt—Ford.] Amit én gondolok . . . Én mondom “mi,” én, és a gyülekezet amelyikbe az Úr Isten vezet engemet beszélve ezekben az utolsó órákban, azt mi hisszük mi az idő zárásában vagyunk. [Branham Testvér kopogtat a szószéken egyszer—Ford.] Mi hisszük hogy Isten adott minekünk egy Üzenetet. Ez lett elrendelve Istentől, Ez lett bizonyítva Istentől, Ez lett mutatva Istentől. Most minekünk jönni kell Óhoz tisztelettel és szeretettel, és—és tiszta szívvel és elmével és lélekkel.

60 Tudjátok, az óra hamar eljön mikor—mikor éppen miköztünk fog lenni... a Szent Lélek fogja kibeszélni Ezt amint tette Anániásban és Safirában. Látjátok, az az óra elérkezik. Látjátok? És mi vagyunk... Most, ti emlékezzetek csak arra, látjátok, hogy Isten fog lakozni az Ő népe között. Az a mit Ő akar tenni most.

61 Mi megtudtuk kapni az Űzenetet amint mondjuk... Ha én voltam egy fiatalember és—és kutattam egy feleségre, és én tudtam találni egy feleséget, mondtam, “Ő éppen tökéletes. Ő egy Keresztény. Ő egy hölgy. Ő mind ezek, én bízik őbenne.” Nem számít mennyi bizalom, hogy mennyi én gondolom ő szép, meg kell nyernem őt, őneki meg engem; látjátok, ezeken a fogalmakon.

62 Nos, ugyanezt találjuk mi az Űzenettel. Mi látjuk hogy Ez helyes. Látjuk Isten igazolja hogy Ez helyes. Hibátlan. Év után év, év után év, Ez folytatódik helyesen, folytatódik helyesen. Miden a mit Az mond, éppen úgy történik amint Ő mondta. Most, mi tudjuk Az helyesen van, de, látjátok, ne tegyétek, azt egy szellemi szempontból. Ha ti teszitek, akkor nektek egy másodkezü vallásotok van. [Branham Testvér kopogtat a szószéken hatszor—Ford.] Látjátok? Mi nem akarunk egy másodkezü vallást, valamit amit valaki más tapasztalt és mi távol élünk az ők—ők bizonyosságuktól.

63 Amint én hiszem Jézus mondta Pilátusnak, valamit, egy szót gondoltam, és Ő mondta csak egy néhány pillanattal azelőtt, “Ki mondta neked azt?” Vagy, “Ez kinyilatkoztatva volt tenedek? Honnan ismerted te ezeket a dolgokat?” más szavakban. Én nem tudom pontosan mi az a szó most, hosszú idő telt el mióta én olvastam ezt, de, “Hogyan—hogyan figyelted micsoda... Hogyan... Ki nyilatkoztatta ki ezt neked? Ki nyilatkoztatta ki ezt neked? [Branham Testvér kopogtat a szószéken hatszor—Ford.] Óróla lévén az Isten Fia. “Ki nyilatkoztatta ki ezt neked?” Valamely ember mondta neked azt? Vagy,” amint Jézus mondta, “az Én Mennyei Atyám amely kinyilatkoztatta neked?” Látjátok? Látjátok? “Mimódon tanultad azt, egy másodkezü vagy egy tökéletes kinyilatkoztatásból Istentől?

64 Ez a közösség csak valami amiért én felmegyek, egy rendelet, mondom “Nos, a többi veszi ezt, én fogom szintén”? Ez egy kinyilatkoztatás hogy én az Ő része vagyok és én a ti részetek vagyok, és szeretlek titeket és szeretem Őt, és mi vesszük ezt együtt mint szimbólumot a mi szeretetünkől Istennel szemben, és a mi szeretetünk és testvériségünknek egymással szemben.

65 Most én akarok olvasni egy keveset a Szentírásból. És azután azt hiszem... Hol ti... Bárhogy óhajtja ma Pearry Testvér. Én kívánom ti olvassátok ezt velem, ha ti elővettétek a ti Bibliátokat. I Korintus, a—a 11.rész, és kezdve a 23.verssel.

66 És szintén a mi tabernacle-nél, mi mindig megtartottuk ezt és a lábmosást, mindig, mert ők együtt mennek kéz a kézben. Én hiszem hogy a testvér kihirdette hogy “Szerda este” mert a tömegtől és tinektek nincs elég hogy . . . helységetek az emberek lábmosásának, ők megtartják—megtartják ezt Szerda este.

67 Most, I Korintus 11.rész 23.verse, hallgassátok Pált most. Most emlékezzetek, és tartsátok ezt az elmétekben, Galátzia 1:8, “De ha mi avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek egy más Evangéliumot,” (azonkívül a mit ő prédikált) “legyen átok.” Látjátok?

Mert én az úrtól vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,

És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

68 Most, hagyjatok álljak meg pontosan itt, látjátok. Azonban véve az Úr Jézus Krisztus testét ebben a közösségben nem jelenti azt hogy a közösség a *betűszerinti* Krisztus teste. Az Katolikus. Én nem hiszem hogy az helyesen van. Én hiszem az csak egy rendelet a mit Isten készített mivelünk, látjátok, az nem valóságos test. Az . . . Most, az egy kicsi darab a kóser kenyérnek. Az csak egy rendelet.

69 Azt sem hiszem hogy Jézus Krisztus keresztsége (Jézus Krisztus Nevében) a vízben megbocsáttatik a ti bűnötök. Én nem hiszem hogy ti . . . Én hiszem hogy ti betudtatok merítkezni egész nap hosszan. . . Most, én tudom hogy meglehet vannak emberek ülve itt kik jöttek az Apostoli gyülekezetből, én akarom mondani az Egyesült Pünkösdi gyülekezetből, amelyet ők tanítsák azt. De, látjátok, én—én nem hiszem hogy a víz megbocsátsa a bűnöket. Vagy, ha igen, akkor Jézus hiába halt meg. Látjátok? Én hiszem hogy az csak egy Isteni rendelet, látjátok, megmutatni hogy megbocsátásotok lett. De megkeresztelkedve lenni regenerálódásért, nem, én—én nem hiszem azt. Én nem hiszem hogy a víz megbocsássa a bűnöket.

70 Sem azt én nem hiszem hogy ez a kenyér és a bor tesz valamit tiveletek, csak megtartani egy rendeletet a mit az Isten rendelte minékünk megcselekedni. Látjátok? Az rendben van. Én hiszem a vízkereszttség ugyanaz a dolog. Én hiszem az kényszerít minket megtenni azt, mert Ő cselekedte az egészét a mi példánknak. És Ő cselekedte ezt a mi példánknak. És Ő lábatmosott a mi példánknak.

71 Most, “Hasonlatosképen,” 25.verse:

Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új

testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Mert valamennyiszer... (Emlékezzetek most!)... Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend. (Meddig? "Amíg eljön!" Látjátok? Látjátok?)

Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az úr teste és vére ellen.

⁷² Hadd álljak meg csak egy percre. Az az oka ő mondta ezt, figyeljétek egy másik versben itt, másik részben, hogy ő mondta, "Én értem mikor ti—mikor ti egybegyűltök ti esztek, sőt részeggé váltok az Úrnak asztalánál." Látjátok, ők félreértették azt. Ok csak falánkságban vannak, látjátok. Éppen ahogyan ma cselekednek az emberek, élve akárhogy és veszik azt. Látjátok? És ő mondta, "Tinektek van saját házatok enni abban, látjátok. De, ez egy rendelet azt minékünk meg kellene tartani, látjátok." Most:

Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból.

Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. (Látjátok?)

⁷³ Miképpen vagy te? Te vagy egy Keresztény, te élsz mindenki előtt mint egy Keresztény. És ha te veszed azt és nem élsz úgy mint egy Keresztény, te nem különbözteted meg az Úrnak testét. Te helyezel egy botránykövet valakinek az útjába, látjátok, ahogyan ők látnak téged próbálva tenni azt és utána nem élsz miképpen te állítólagosan élsz. Látjátok, te nem különbözteted meg az Úrnak testét. Most nézzétek mi . . . mi annak az átka:

Ezért van ti köztetek sok erőtelen és beteg, és aluszna sokan. (Pearry Testvér, annak a szónak helyes fordítása, "halott." Látjátok? Látjátok, "sokan halottak.")

Mert ha mi—mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk el. (Látjátok, ha mi ítélnénk magunkat mi nem lennénk elítélve. Látjátok?)

De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. (Látjátok, semmi hozzákapcsolás a világhoz)

Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok. (Látjátok?)

Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék hogy ítéletre ne gyűljetek egybe. A többire nézve, majd ha hozzátok megyek, rendelkezem. (Látjátok?)

⁷⁴ Most, más szavakban, ne csak jőjjetek hogy vegyétek azt mint egy . . . Amint én mondtam egy rövid idővel ezelőtt, miképpen

a Zsidók, az ő áldozatuk, ők. . . Az csodálatos volt, Istentől volt adva, de egy helyhez eljutott ahol ők nem cselekedték azt őszinteségben és tiszteletben és rendben, akkor az vált csak egy. . . az vált egy—egy búzzé az Ő orrában.

⁷⁵ Most, ugyanaz a dolog a mi jövetelünk által az Úrvacsorához, hogy minekünk muszáj jönni tudva azt amit mi teszünk. Éppen úgy is mikor ti mentek a vízbe megkeresztelkedni Jézus Krisztus Nevében, tudjátok mit cselekedtek, megmutatjátok a gyülekezetnek amit az Isten tett tibennetek, Krisztust.

⁷⁶ Mikor mi vesszük ezt, ez megmutatja a gyülekezetnek hogy “Én hiszem Isten minden Igéjét. Én hiszem hogy Ő az Élet Kenyere ami jön Istentől a Mennyből. Én hiszem hogy minden Igéje amit Ő mond az Igaz. És én élek Ez által az én legjobb tudásomnak, Isten az én Bíróm. Ezért, az én testvéreim előtt, az én nőtestvéreim előtt. . . Én—Én nem szitkozódok, én nem átkozódok, én nem teszem ezeket a dolgokat, mert én szeretem az Urat, és az Úr tudja ezt és teszen bizonyosságot rólam. Ezért, tielőttetek, én veszem az Ő testének részét, ismerve hogy én nem vagyok elítélve a világgal.” Látjátok, ha ott vagytok, akkor ez egy áldás.

⁷⁷ És, emlékezzetek, én tudnék adni sok bizonyosságot erről, ahol én vettem azt és megmagyaráztam ezt egy betegszobában, és láttam őket meggyógyultan.

⁷⁸ Emlékezzetek, mikor Izráel vette ennek a típusát, ők utaztak negyven esztendeig a pusztában és az ő ruháik nem is koptak el, és ők közöttük nem volt egy—egy erőtelen sem, kétmillió emberrel mikor kijöttek mint egy típusa ennek. Nos, mit fog tenni az Antitípus? Ha egy áldozati állat teste tette azt őrítettük, mit fog Jézus Krisztus Immánuel, Teste, tenni miértünk? Legyünk tiszteletben mikor jövünk. Legyünk amennyire tudunk, tisztelettel jöve.

KÖZÖSSÉG HUN65-1212

(Communion)

Ez az Üzenet William Marrion Branham Testvértől, eredetileg kézbesített Angolban 1965.December 12-én, Vasárnap este, a Tucson Tabernacle-ben, Tucson-ban, Arizona-ban, U.S.A.-ban, le lett véve magnószalagról, és másolva eredetileg Angolban. Ez a Magyar fordítás kiadva volt 1993-ben.

HUNGARIAN

©1993 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org